

## ŽIVOTOPIS FRANTIŠKA BURŠÍKA

Pan František Buršík žije celý život v Nenakonicích ve svém rodném domě. Narodil se dne 19. 9. 1937 v Olomouci Františkovi a Cecílii. Maminka jako jedna z mála neporodila Františka doma, ale v olomouckém Sanatoriu. Rodina i předci byli střední sedláci. Vlastnili kolem 14 ha polí, koně a krávy.

Do školy nastoupil v září 1942 v místě svého bydliště, kde získal přátele na celý život.

Už jako malý kluk musel pracovat, chodit na pole, vozit slámu, krmit zvířata. Když chtěl jít ven s kamarády a neměl hotovou práci v domácnosti a u zvířat, tak si vzájemně pomohli.

Narodil se ve válečné době. Jako dítě vnímal napětí a strach rodičů. Situace v té době nebyla jednoduchá. Ve vesnici bydlel jeden Němec, který kontroloval, jestli se neprovádí tajné zabíjačky. Také zde bydlel Československý důstojník, který měl v domě uschované zbraně, byl odhalen a odvezli ho do koncentračního tábora. Na polích Němečtí zajatci kopali protitankové zákopy. Zhruba rok před koncem války na nebi létala spojenecká letadla. Nedaleký les byl bombardován, protože se v něm ukrývala Německá armáda. Spojenci také spouštěli čluny na padácích plných fosforu, které byly užívány k hromadnému světelnému ozáření vesnice. Jeden z těchto člunů zapálil dům a ten následně shořel. Byli jsme kluci a tak nás lákalo dobrodružství a hledali jsme po lese neodpálenou municí, kterou jsme nasypali na hromadu a zapálili. Naštěstí nám oheň sežehl pouze vlasy.

Po válce začala kolektivizace družstev. Komunisti ukládali seznamy s požadavky a produkty, které museli odevzdat. Pokud jste to nedodali tak jste dostali velké pokuty. Ve škole při hodinách kreslení žáci stále poslouchali volbu povolání. Všichni už měli zvolenou školu, jen pan František si stál za přesvědčením, že zůstane doma v hospodářství. Bylo mu 16 let a už si koupil vlastní prasnici a vychovával malá prasátka, které vozil do Přerova na aukci. Když jim doma zestárl a onemocněl kůň, tatínek už nového nechtěl. On se nevzdal a šel sám shánět pěšky koně ke koupi do Olomouce. Koupil divokou a životu nebezpečnou kobyly, kterou postupně ochočil. A měl štěstí, jelikož kobyla byla březí a tak měl koně dva.

Když v roce 1958 nastoupil na základní vojenskou službu v Jinci, domácí hospodářství kleklo. Rodiče byli donuceni vstoupit s veškerým majetkem do státního statku.

Na vojně se mu docela líbilo, byl velitel družstva spojařů. V době vycházek navštěvoval s kamarádem kostel, což bylo zakázané. Tudiž nedostal povýšení...

Po vojně nastoupil na Státní statek a pracoval jako zootechnik. Nikomu nevadilo, že nemá vzdělání. Bylo důležité, že má na tuto roli praxi. Po rozpadu Státního statku, pracoval v JZD. Získal titul šofér polí, protože jezdil s koňmi, traktorem a kombajny. Pořádali se soutěže o nejlepšího kombajnéra a další za které se dostávali vlaječky a diplomy.

Nezištně pracoval jako dobrovolný hasič, vychoval řadu následovníků a v roce 2017 byl vyznamenám nejvyšší medailí SH ČMS za věrnost.

Pan Buršík poznal svou lásku Františku Klačanskou na Státním statku. Párkrát do roka na statek přijela děvčata ze Slovenska pomáhat na sezónních zemědělských pracích. V roce 1960 se vzali a žili spolu 61 let. Měli spolu pět dětí, které už jako malé musely vykonávat hodně povinností. A všichni povinně večer seděli u stolu a všechna jídla, která byla uvařena se musela sníst. U stolu se buduje soudržnost rodiny. Děti musely umět nejen vařit, ale zastat veškeré domácí práce. Naučily se starat o dobytek, pomáhaly na poli. Všechny dobře prospívaly ve škole. Syn František šel v otcových šlápějích a věnuje se zemědělství.

Rodina je od nepaměti katolická. Křesťanské hodnoty, ve kterých byl vychován, dodržoval celý život. Názor pana Buršíka na víru zní:

“Když se má člověk dobře, tak víru nepotřebuje, ale když má velké problémy, tak se bez víry nemá o co opřít a nemá mu co pomoci.”